

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Vt anima sponsum suum ad se inuitet. 52

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

scens, a te suscipi ac custodiri mereatur. Sed & omnes homines in gratia & charitate tua seruare digneris. Et quia in quolibet esse te certū est, ita quaelibet tecum vnire digneris, sicut nos vni sumus. Idemq; facias & præstes omnibus fidelibus defunctis, & in eos ac per eos diuinitatem tuam radiare sinas, quomodo per nobilissimam animam tuam in lyngo radiabat: vt sic omnis eorum pœna dissoluatur, & dæmones ab eis recedere cogantur. Requiem æternam dona eis domine, & lux perpetua, quæ tu ipse es, luceat eis. Hac igitur oratione fusa, rursus pro naturæ suæ ad seruendum Deo confortatione, in domino quiescat.

Qualiter sponsa sponsum suum ad cubiculum suum inuitare debeat, vnde ipsa nobilitatur. Cap. LII.

A Nimæ sic in domino quiescentis nox obscuritatem non habet, modo oculos suos ad Deum leuauerit, eosq; in sponso suo fixerit. Etenim nobilis ista anima, summæ Trinitatis amica, sponsum suum vnicum cordis sui amorem dulciter inuitare, eiusq; præsentiam suspirare & appetere debet. Ipse namq; est largus ille effluxus ac diuinæ dulcedinis abyssus, omnium potentissimus, summus, pulcherrimus, nobilissimus, suauissimus, liberalissimus, amabilissimus & desiderabilissimus dominus, cœlum deliciarum, cœlum dulcedinis, cœlum consolationis, & lumen totum animæ regnum cœlesti claritate adimplens. Hunc igitur sponsum suum anima amorosa in thalamo suo multipliciū passionum ipsius admonebit, quatenus & ipsa pro amore

MARGARITAE EVANG.

amore eius pati discat, cunctaque eius beneficia sibi collata ad mentem reuocabit: interrogabit quaeque, utrum tam nobilis, pulcher, diues & ad amandū gratiosus existat, sicuti ipsa audiuit. Audiens autē ista sponsus, sentire eam istud & experimēto faciet agnoscere. Quoties enim ab hac coelesti sponsa sponsus iste in thalamum suum inuitatur, arrabonem & preciosum ei gratiae clementium largitur. Ideoque sapius ipsum inuitare debet, ne forte amicitia dissoluatur. Quoties enim ab eius inuitatione torpescit, euidēs signum est, alium in corde eius requiescere, animā illius nequiter occidere volentē. ¶ Acquū sane est, ut anima sponsi sui nomen magnificet, eiusque auditu noīe letetur. Quod ut melius possit, ipsum de sui nominis significatiōe diligentius interrogabit (de quo in Canticis sponsa pulcherrime disseruit) & de generis nobilitate, de quo delicatum hunc spōsum Agnes beatissima gloriose cōmendat, dicēs: Cuius generositas celsior, possibilis fortior, amor suauior. Cuius mater virgo est, cuius pater foeminam nescit. Cui angeli seruiunt, cuius pulchritudinē sol & luna mirantur, cuius odore reuiuiscunt mortui, cuius tactu fouētur infirmi, cuius opes nūq̄ deficiūt, cuiusque diuitiē nō decrescūt. Quem cū amaūero, casta sum, cum te tigero, munda sum, cū accepero, virgo sum. His atque similibus verbis sponsum suum beatissima Agnes cōmendat. Quae etiā vnaquaeque deuota anima in sponso suo attēdere, & de eis ipsum laudare & extollere debet. ¶ Insuper eadē hae sanctissima virgo multa spōsi sui sibi collata beneficia cōmemorat, quae etiam indubie largitur cuilibet fideli animae sibi adherēti, ipsum ante oīa

quae

parenti, & oēs alienos amatores refutanti, ac
 dæmonum immundis tentationibus cū beatissi-
 ma Agne respondenti. Discede a me somes pec-
 cati, nutrimentū facinoris, pabulū mortis: disce-
 de a me, q̄a iam ab alio amatore præuēta sum,
 cuius generositas celsior, possibilitas fortior, a-
 mor suauior & omni gratia elegantior; q̄ annu-
 lo fidei suæ subarrauit me, quatenus in eum fir-
 miter credam. Posuit signum in faciem meam,
 vt nullū præter ipsum amatorem admittam. Fa-
 cies animæ est suprema portio eius, cui se beatif-
 sima Trinitas impressit & vniuit, ita vt nihil p̄-
 ter eā in ipsam admitti possit. Animā quoq̄ me
 am diuersis virtutibus decorauit, & ornauit me
 inestimabili dextrocherio amoris sui. Dexteram
 meā & collū meum cinxit lapidibus preciosis,
 id est, pura ac recta in Deū intentione, q̄ diuersis
 virtuosis actibus circundatur. Induit me cycla-
 deauro texta. i. animam meā induit sanctissima
 vita ac passione sua, & immensis monilibus or-
 nauit me. i. perfectissimis virtutibus et exemplis
 suis, & preciosissimis meritis suis. Iam mel &
 lac ex ore eius suscepi, id est, melle duntaxat, &
 lacte dulcis ac amabilis humanitatis suæ ciba-
 uit animam meam. Et sanguis eius ornauit ge-
 nas meas. Meditatio quippe acerbissimæ passio-
 nis eius facit animæ genas candidas ac rubicun-
 das, ita vt refulgeant ante conspectum Dei. Ete-
 nim genæ istæ meditationes sunt. Iam amplexi-
 bus eius castis constricta sum, iam corpus eius
 corpori meo sociatū est. Ostendit mihi thesauros
 incomparabiles, quas mihi se daturum, si ei per-
 seuerauero, promisit. Si enim perseuerauero,
 requiem inueniet anima mea in diuitijs diuinæ
 essentiæ

MARGARITAE EVANG.

essentia suæ, & in hæreditate eius morabitur, & habitabit in abscondito tabernaculi sui. ¶ An non hæc merito torpentem animam excitare, et mane ad dominum Deum suum vigilare, & cum ingenti desiderio semper faciem eius querere, & adorare facere deberet? Coram qua iam inuenta sese ad perpetuum summi regis obsequium cum amorosa quadam introuersione offerret & exhibebit, vbi nimirum spiritus accenditur, & in diuino amore amplexatur, anima perficitur, vires colliguntur, & nutrimento diuini amoris roborantur, conscientia purificatur commundatur, & natura in gratiam commutatur. Et hic vera illa semita inuenitur, & vena vitæ in anima aperitur: quam nemo obturare potest, si modo semper vigilare ac orare velimus. Et hic est fundus & verum fundamentum, & initium totius vitæ spiritualis. Poterit tamen diuersimode exerceri, prout vnus cuiusque spiritus & fundus in eo afficitur. Specialiter tamen semper custodienda & seruanda est inclinatio & immersio spiritus in Deum, collectio omnium virium, cordis humiliatio cum recta intentione in quolibet opere, promptitudo corporis, & refrenatio sensuum exteriorum.

Oratio deuotissima, qua anima euigilans primam cogitationem suam in Deum dirigit. Cap. LIII.

Nunc ergo excutere de somno o deuota anima, & cum omni deuotione in abscondito spiritus tui infinitam diuinitatem adora, dicens: Credo in Deum. O abyssalis bonitas Dei mei, in te ab æterno increata fui. Ab æterno siquidem